

Толерантност в Исляма

Свещеният Коран ясно подчертава значението на религиозната свобода. Не съществува принуда по въпросите на религията. Вярата е индивидуална грижа и ангажимент между вас и Единствения Бог.

„Не трябва да има принуда в религията. Със сигурност правилният начин е станал ясен от грешния.” (Свещения Коран, Глава 2, Стих 257)

Следователно тя трябва да бъде нещо, което желаете, не нещо, което ви е наложено. Ако наложите вяра някому, тогава той става празен и без истинско убеждение. Ислямът акцентира върху човека, който открива истината по свой начин. Ако вярата е истинска, тогава тя ще се хареса на сърцето.

Ето защо стихът казва:

„Със сигурност правилният начин е станал ясен от грешния.”

Ислямът акцентира, че не трябва да насилваме и принуждаваме никога да вярва.

Също така в Глава 10, стих 100 на Корана четем:

„И ако вашият Бог ви е наложил волята си, със сигурност всички, които са на земята щяха да повярват заедно. Тогава ще накарате ли хората на сила да станат вярващи?”

Този стих показва, че религиозната свобода е част от устройството на Исляма. Аллах не е принуждавал никого, така че кои сме ние, че да го правим? Като налагаш волята си на някого в все едно наистина изобщо да нямаш вяра. Това изобщо не е идеята на Аллах при създаване на този физически свят. Както казва стихът, би било лесно на Аллах да наложи волята си, но вместо това Аллах ни е дал свободна воля: дал ни е избор. Ние трябва да изберем правилния път или да отговаряме за последиците. Чрез всички свещени книги, Аллах ни е обяснил резултатът от този избор. Или се оставяте в ръцете на Единствения Бог и получавате Рай, или го отхвърляте и получавате Ада. Но това трябва да бъде наш избор. Както и пътят, който изберем трябва да бъде наш избор.

Всъщност има цяла глава в

Корана, Сура-ал-Кафирун (109), която ясно обяснява как трябва да се държим с неверници:

„В името на Аллах, Всемогъщият и Милостивият, кажете, О, вие, неверници, аз не се покланям както се покланяте вие, нито вие се покланяте, както аз се покланям, нито аз се прекланям пред тези, пред които се прекланяте вие, нито вие се прекланяте пред Него, пред който се прекланям аз, за вас си е вашата религия, а за мен – моята.”

Много красива глава, която обяснява ясно, че сте свободни да избирате който път си пожелаете, така че не трябва да принуждавате мюсюлманин да почита каквото вие почитате; и обратното, мюсюлманин не трябва да ви налага своите вярвания. „За вас е вашата религия, а за мен – моята.” Ясно заявяване на религиозната толерантност в Исляма.

Някакви примери за тази толерантност?

Най-добрият пример трябва да бъде примерът на нашият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него), той е разбрал ученията на Корана по-добре от всеки друг и неговият пример е примерът, който трябва да следват всички мюсюлмани. Светият Пророк Мухаммад (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) активно проповядвал мир, толерантност и състрадание

към всички немюсюлмански малцинства. Той не само изисквал религиозна толерантност от своите последователи; но поставил основите, за да осигури правна и конституционна защита на религиозните малцинства.

Когато Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) се заселил в Медина, той се заел със създаването на първата ислямска държава. В Медина имало не само мюсюлмански, но и еврейски и други арабски племена, които не приели Исляма. Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) бил помолен да управлява всички граждани. За да постигне това, той изготвил официален договор, познат още като Хартата от Медина, през 622 г. пр. н.е.

Трябва да имаме предвид, че тази Харта от Медина е предшествовала английската Магна Харта с почти шест века. Тя представлявала официално споразумение между Пророка Мухаммад (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) и всички видни племена и фамилии в Медина, включително мюсюлмани, евреи и араби-немюсюлмани.

- Забележителните 45% от населението на Медина били араби-немюсюлмани.
- 40% били евреи,
- и само 15% били мюсюлмани.

Хартата се състояла от 47 точки, които излагали основаването на суверена държава с общо гражданство за всички общности. Хартата защитавала основни човешки права за всички граждани, включително равенство, свобода на мисленето и свобода на религията. Точка 25 изрично посочва, че евреите и арабите-немюсюлмани имат право да практикуват своята собствена религия без никакви ограничения. Накратко, това е първият документ в историята, който установява религиозната свобода като основно конституционно право.

Светият Пророк Мухаммад (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) изпратил писма до множество кралства, заобикалящи Арабия, заявявайки своите намерения за мир и сътрудничество. Едно такова писмо е било написано до монасите от манастира „Св. Катерина“ в планината Синай през 628 г. пр. н.е. и е познато днес като Харта на привилегиите.

В писмото се казва:

„Това е послание от Мухаммад, син на Абдула, като договор с онези, които приеха християнството, от близо и далеч, ние сме с тях. Наистина аз, слугите, помощниците и моите последователи ги защитаваме, защото християните са мои граждани и по волята на Аллах, аз се въздържам от всичко, което не им е угодно. Никаква принуда не трябва да им бъде налагана. Нито

техните съдии ще бъдат отстранени от работата си, нито техните монаси от техните манастири. Никой няма да унищожава техен религиозен храм, да го поврежда, нито да носи нещо от него в мюсюлмански храм. Ако някой извърши нещо подобно, то той нарушава Божият завет и не се подчинява на неговия Пророк. Наистина те са мои съюзници и аз имам сигурна харта срещу всичко, което мразят. Никой няма да ги принуждава да пътуват или да ги задължава да се бият. Мюсюлманите трябва да се бият за тях. Ако жена християнка се омъжи за мюсюлманин, това не трябва да става без нейното одобрение. Те не трябва да бъдат възпрепятствани от извършване на поправки, нито от светостта на техните завети. Никой от нацията (мюсюлманите) не трябва да нарушава споразумението до Последния ден (края на света).”

Западният ислямски учен, Мармадюк Пикхол, коментира това писмо така:

„Хартата, която Мухаммад е гарантирал на християнските монаси от Синай е жив документ. Ако го прочетете, ще усетите не само дух на добра воля, но и истинска любов. Той дал на евреите от Медина, доколкото са му били верни, същото отношение като към мюсюлманите. Той никога не е бил агресивен към никой човек или класа ... Историята на неговите приеми на християнски и зороаврийски посетители е

записана. Няма и след от религиозна нетърпимост в никое от тях.”

Трагичната ирония е, че по-голямата част от ислямския свят е изгубил погледа си върху истинските и основни учения на Исляма, засягащи религиозната свобода.

Ислямът не е ли разпространен чрез насилие?

Както вече обясних, Аллах съветва мюсюлманите да не използват сили по въпросите, свързани с вярата,

„няма принуда по отношение на религията”

Следователно Свещеният Коран ясно забранява употребата на сила за разпространяване на вярата. Но тъй като Ислямът се е разпространил много бързо в много страни, има едно общо схващане, че Ислямът е разпространен чрез насилие. Случаят не е такъв, особено по отношение на раните години на Исляма, когато са направени повечето завоевания. Ислямът е разпространен благодарение на красивите учения и добрия пример на мюсюлманите.

В ранната история на Исляма виждаме, че докато Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) е бил в Мека, не е имало никакви борби. Но те са били жестоко преследвани. Аллах ни информира в Свещения Коран, че ако не вие позволите да почитате Единствения Бог, тогава се преместете, обиколете земята,

тя е толкова голяма. Идете на друго място, където да почитате Единствения Бог. Така и станало. Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да бъдат с него) и неговите последователи се преместили в Медина. За съжаление преследването не престанало, тъй като кувейтите искали да унищожат Исляма. Затова било дадено разрешение да се бият за самозащита, при условие, че е само защото те искат да ви спрат да се покланяте на Единствения Бог. Не е било заради завладяване на земи, спечелване на власт, петрол и т.н. Разрешението е било дадено, само за да ви позволи да почитате Аллах.

Както казва Корана:

„Разрешението да се вдигне оръжие е дадено на тези, срещу които е поведена война, защото те са онеправдани и Аллах наистина има силата да им помогне. Тези които са били прокудени от домовете си несправедливо, само защото са казали „Нашият бог е Аллах”. И ако Аллах не бе отблъснал едни мъже чрез други, всички храмове, църкви, синагоги и джамии, където името на Аллах се споменава често, със сигурност щяха да бъдат разрушени. И Аллах със сигурност помага на този, който му помага, Аллах е наистина Всемогъщ и Милостив. (Ал Хадж 22:40-41)

И се бийте срещу онези, които се бият срещу вас, но не преминавайте границите. Аллах със сигурност не

обича престъпниците. (Ал Бакара 2:191)

От този стих става ясно, че това е отбранителна война. Когато те се биели с някого, имали три избора – да се приеме Исляма, да се приемат ислямските правила или да се бие. Ако приемели ислямските правила, те оставали под опеката на мюсюлманите и заплащали жиза – данък, който бил по-малък от данъка, който плащали мюсюлманите – зака'ат. Ако мюсюлманите не можели да ги защитават, тогава те трябвало да върнат данъка. Но много хора видели честността, толерантността и справедливостта под опеката на мюсюлманските закони, които не ги е имало преди и затова доброволно приели Исляма. Основното доказателство за това е, че те останали мюсюлмани много след властта на мюсюлманите и все още са мюсюлмански държави. Това се дължи на красотата на Исляма, а не на сила. Примери могат да бъдат открити в много африкански страни, които са станали мюсюлмански. Защо са останали мюсюлмански? Красотата на ученията е тази, която е създала духовна промяна у тях и затова Ислямът се е разпространил толкова бързо, а не чрез сила.

Виждаме много нетолерантност в Исляма, защо е така?

За съжаление напоследък по-голямата част от ислямския свят е загубил поглед върху истинските и основни учения на Исляма,

засягащи религиозната свобода и толерантност. Страни като Индонезия, Египет и Пакистан понастоящем имат закони, които задушават правата на религиозните малцинства. Драматичен пример за това е това, което се случи на скоро с мюсюлманите-ахмадийци. За съжаление през 2010 г. в Лахор, армия от въоръжени мъже уби 86 членове на тази общност и рано стотици други. Това не е бил случаен акт на религиозно насилие в Пакистан, а се дължи на постоянното преследване на религиозните малцинства. Пакистан в действителност издаде закон, заявяващ, че мюсюлманите-ахмадийци не са мюсюлмани, въпреки факта, че те самите се наричат мюсюлмани! И е наказуемо, ако ахмадийците се държат като и се наричат мюсюлманин или отправят призива за молитва и т.н. Всичко ислямско, което намират за ахмадийска, мюсюлманска практика, го обявяват за обида за тях и мюсюлманите-ахмадийци могат да бъдат затворени или дори наказани със смърт. Те дори не им позволяват да извършват Хадж и да гласуват като мюсюлмани. Вместо това законно са ги обявили за малцинствена общност, която е немюсюлманска. За съжаление, въпреки че е мюсюлманска държава, тя е много нетолерантна към немюсюлманите.

Какво учи Исляма за толерантността, когато някой охули, например Салман Рушди,

или направи карикатура на Светия Пророк и т.н.?

При инцидента, където на Салман Рушди му бе дадено смъртно наказание, Имам Айатола Хомейни издаде фатва, заявявайки, че според Свещения Коран, наказанието за клеветата е смърт. Няма такова наказание за клеветата в Свещения Коран или в традициите на Светия Пророк Мухаммад (нека мирът и благословиите на Аллах да са с него). Клеветата срещу Бог е спомената в Свещения Коран, глава 6, стих 109:

„И хулят не тези, които твърдят, че са до Аллах, а онези, които от злоба хулят Аллах в невежеството си”

Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да са с него) е дал пример за това, когато е казал: „не хулете родителите си”. Когато неговите последователи го попитали „дали някой би хулил родителите си?”, той отговорил, „ако хулите нечии родители, те ще ви отвърнат, като охулят вашите родители:

Свещеният Коран казва още в глава 4, стих 141

„Когато чуеш, че Божите знамения са отхвърляни и хулени, не стой с тези, които говорят по този начин, докато не започнат да говорят за нещо друго;”

Никой няма право да налага наказание за богохулство. Този човек отговаря единствено пред Аллах за това, което е казал. Мюсюлманите

са учени да бъдат толерантни и да не се срещат с хора, които говорят лошо. Ако продължите с протестните шествия, горенето на книги и заплахите за убийство, то това дава лошо име на Исляма и хората няма да видят хубавите му учения. Въпреки това ще бъде несправедливо, ако се избегне истинския проблем. Не е честно да се заклеймява Хомейни, а не Салман Рушди, който издаде книга, чийто език несъмнено е оскърбителен за милионите мюсюлмани по целия свят. И това не е всичко. Книгата помогна да се подкопае мира между мюсюлмани и християни и отключи сили на расова нетърпимост.

Що се отнася до инцидента със суданското плюшено мече, това отново беше инцидент, където не се разбира толерантността в Исляма. Тук няма отправена обида, всъщност едно скорошно проучване показва, че името Мухаммад е едно от най-разпространените имена в света и изборът е бил на децата, които обучава, а не неин. Затова такива крайности не представляват красивите учения на Исляма.

От друга страна, карикатурата на Светия Пророк, беше опит да се презре Светия Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да са с него). Трябва да бъдем толерантни и да разбираме, че има хора, които биха се присмели на религиозните лидери. Трябва да се обърнем към съответните хора и да им

обясним защо намираме подобна карикатура за оскърбителна. Когато бъдат предприети подобни действия, тогава хората ще могат да осъзнаят грешката си и може дори и да се извинят. Ако започнете да протестирате или да марширувате, тогава това само ще повиши нетолерантността на някои хора. Следователно винаги трябва да отвърщаме с достойнство.

Какво учи Исляма за толерантността, когато някой напусне тяхната религия?

Някои мюсюлмани вярват, че ако някой напусне Исляма, тогава според техните разбирания за ислямските учения, той става вероотстъпник от Исляма и наказанието е смърт! Още веднъж, няма такова наказание, споменато в Свещения Коран!

Свещеният Коран, глава 4, стих 138 казва:

„Онези, които вярват, после не вярват, после отново вярват, после пак не вярват и продължават да не вярват, Аллах никога няма да им прости и няма да им покаже правилният път.”

От този стих става ясно, че Аллах, а не човека е този, който ще накаже някой за вероотстъпничество. Ако наказанието наистина е смърт, то тогава как ще може човек да повярва отново, когато е мъртъв? В края на деня може би той пак ще се върне към Исляма или децата му ще станат мюсюлмани, но ако убиеш

някого затова, че е напуснал Исляма, той няма да има шанс да се върне. Свещеният Коран набляга на това, че „няма принуда в Исляма” (Гл. 2:257), което означава, че не можеш и не трябва да налагаш възгледите си на никой, или да го принуждаваш да стане мюсюлманин. Вместо това трябва да бъдем толерантни към вярванията на всички и просто да обясним по най-добрия начин в какво вярваме и защо вярваме в това.

Светият Пророк (нека мирът и благословиите на Аллах да са с него) е казал,

„Направете религията лесна за следване за другите; не я усложнявайте. Също така, представете религията по приятен начин; не я правете отблъскваща за другите.”

Хазрат Мирза Гулам Ахмад, Обещаният Месия и Имам Махди е казал: „Помнете, че Аллах обича състраданието и добротата и иска да бъдем добри към него и към хората. Ако той харесваше грубостта и егоизма, той нямаше да изпрати такива учения. Той е Велик и Милостив. Затова вие, които сте свързани с мен, помнете, че трябва да бъдете благосклонни към всеки, независимо от неговата религия, вероизповедание или раса. Бъдете мили към всички, защото такива са ученията на Свещения Коран.”